

Byla C-435/22 PPU

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį

Gavimo data:

2022 m. liepos 1 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Oberlandesgericht München (Vokietija)

Sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2022 m. birželio 21 d.

Bylos dalyviai:

Generalstaatsanwaltschaft München

HF

Pagrindinės bylos dalykas

Konvencija dėl Šengeno susitarimo įgyvendinimo – Interpolas – Raudonasis pranešimas – Trečiosios valstybės piliečio sulaikymas vienoje iš valstybių narių remiantis raudonuoju pranešimu – Raudonąjį pranešimą inicijavusios trečiosios šalies ekstradicijos prašymas – Kitoje valstybėje narėje jau priimtas nuosprendis už nagrinėjamas veikas – *Ne bis in idem* – Susitarimas dėl ekstradicijos tarp valstybės narės, kurioje asmuo buvo sulaikytas, ir trečiosios valstybės, kuri pateikė ekstradicijos prašymą

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Sąjungos teisės aiškinimas, 267 straipsnio pirma pastraipa

Prejudicinis klausimas

Ar 1990 m. birželio 19 d. Šengene pasirašytos Konvencijos, įgyvendinančios 1985 m. birželio 14 d. Šengeno susitarimą tarp Beniliukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos vyriausybių dėl laipsniško bendrų sienų kontrolės panaikinimo (toliau – Šengeno

konvencija), 54 straipsnis, siejamas su Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 50 straipsniu, turi būti aiškinamas taip, kad šias teisės normas pažeidžia šios konvencijos Susitariančiosios Šalies ir ES valstybės narės valdžios institucijų vykdoma trečiosios valstybės piliečio, kuris nėra Sąjungos pilietis, kaip jis suprantamas pagal SESV 20 straipsnį, ekstradicija į trečiąją valstybę tuo atveju, kai atitinkamas asmuo dėl tų pačių veikų, kurios nurodytos ekstradicijos prašyme, jau yra nuteistas kitos ES valstybės narės įsiteisėjusiu teismo sprendimu ir šis teismo sprendimas yra įvykdytas, ir kai sprendimą atsisakyti išduoti šį asmenį trečiajai valstybei būtų galima priimti tik taikstantis su dvišalės ekstradicijos sutarties, pasirašytos su šia trečiąja valstybe, pažeidimu?

Nurodomi Sąjungos teisės aktai

1985 m. birželio 14 d. Konvencijos dėl Šengeno susitarimo įgyvendinimo (toliau – Šengeno konvencija) 54 straipsnis

Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Pagrindinių teisių chartija) 50 straipsnis

Nurodomi nacionalinės teisės aktai

1978 m. birželio 20 d. Vokietijos Federacinės Respublikos ir Jungtinių Amerikos Valstijų ekstradicijos sutartis (toliau – Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartis), siejama su 1986 m. spalio 21 d. papildoma sutartimi (toliau – papildoma sutartis) ir 2006 m. balandžio 18 d. antrąja papildoma sutartimi (toliau – antroji papildoma sutartis)

Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties 8 straipsnyje nustatyta:

„Jei prašomosios Šalies kompetentingos institucijos paskelbia galutinį nuosprendį dėl baudžiamojon atsakomybėn patraukto asmens nusikaltimo arba nusikaltimų, už kuriuos yra reikalaujama jį išduoti, ekstradicija nėra taikoma.“

Trumpas faktinių aplinkybių ir proceso pagrindinėje byloje aprašymas

- 1 HF buvo sulaikytas 2022 m. sausio 20 d. Vokietijoje ir nuo tos dienos yra suimtas. HF buvo sulaikytas remiantis Interpolo išleistu ir Jungtinių Amerikos Valstijų inicijuotu raudonuoju pranešimu (angl. k. *Red Notice*), nes, kaip teigiama, laikotarpiu nuo 2008 m. rugsėjo iki 2013 m. gruodžio HF padarė įvairias nusikalstamas veikas (susitarimas dalyvauti nusikalstamą įtaką patiriančiose korumpuotose organizacijose ir susitarimas vykdyti bankinį sukčiavimą ir sukčiavimą naudojant telekomunikacijos priemones pagal *Title 18, U. S. Code, Section 1962 [d]* ir *Title 18, U. S. Code, Section 1349*).
- 2 2022 m. sausio 25 d. raštu JAV institucijos pateikė 2018 m. gruodžio 4 d. *United States District Court for the District of Columbia* (Jungtinių Valstijų federalinis

Kolumbijos apygardos teismas) arešto orderį, siejamą su 2018 m. gruodžio 4 d. *United States District Court for the District of Columbia* didžiosios prisiekusiųjų žiuri kaltinamuoju aktu. 2022 m. kovo 17 d. JAV institucijos pateikė ekstradicijos dokumentus.

- 3 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiančio teismo ir *Generalstaatsanwaltschaft München* (Miuncheno generalinė prokuratūra) prašymu Slovėnijos valdžios institucijos pateikė tokią informaciją:

2012 m. liepos 6 d. *Okrožno sodišče v Mariboru* (Mariboro apygardos teismas, Slovėnija) nuosprendžiu, įsiteisėjusiu nuo 2012 m. spalio 19 d., HF dėl nusikalstamos veikos „Ataka prieš informacinę sistemą“, numatytos Slovėnijos baudžiamojo kodekso 221 straipsnio IV dalyje, siejamoje su II KZ-1 dalimi, padarytos laikotarpiu nuo 2009 m. gruodžio iki 2010 m. birželio, buvo nuteistas vienerių metų ir trijų mėnesių laisvės atėmimo bausme, skirtą įkalinimą pakeičiant 480 valandomis viešųjų darbų. Viešuosius darbus HF visiškai atliko iki 2015 m. birželio 25 d.

2020 m. rugsėjo 23 d. nutartimi *Okrožno sodišče v Koprju* (Koperio apygardos teismas) atmetė prašymą išduoti baudžiamojon atsakomybėn patrauktą asmenį Jungtinėms Amerikos Valstijoms baudžiamojo persekiojimo tikslu, teigdamas, kad už ekstradicijos prašyme nurodytas faktines aplinkybes, įvykusias iki 2010 m. birželio mėn., baudžiamojon atsakomybėn patrauktas asmuo buvo nuteistas įsiteisėjusiu *Okrožno sodišče v Mariboru* nuosprendžiu. Teismo teigimu, nėra pagrindo įtarti, kad šis asmuo padarė kitas veikas, nurodytas ekstradicijos prašyme pateiktose faktinėse aplinkybėse, įvykusiose po 2010 m. birželio mėn. Šią nutartį 2020 m. spalio 8 d. nutartimi patvirtino *Višje sodišče v Koprju* (Koperio aukštesnysis teismas), ji yra įsiteisėjusi.

- 4 Slovėnijos valdžios institucijoms adresuotame Jungtinių Amerikos Valstijų ekstradicijos prašyme nurodytos baudžiamosios veikos, kurias nagrinėjo *Okrožno sodišče v Koprju* ir *Višje sodišče v Koprju*, ir prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiančio teismo turimuose dokumentuose, susijusiuose su Vokietijos Federacinei Respublikai adresuotu ekstradicijos prašymu, nurodytos baudžiamosios veikos yra tos pačios. Be to, baudžiamoji veika, dėl kurios nuosprendį priėmė *Okrožno sodišče v Mariboru*, faktinių aplinkybių atžvilgiu sutampa su Vokietijos Federacinei Respublikai adresuotame ekstradicijos prašyme nurodytomis nusikalstamomis veikomis, padarytomis iki 2010 m. birželio mėn.
- 5 HF ir Serbijos ir Kosovo pilietis. Tuo metu, kai buvo sulaikytas Vokietijoje, HF, jo paties teigimu, gyveno Slovėnijoje ir su savimi turėjo galiojantį Serbijos pasą, 2017 m. lapkričio 3 d. išduotą ir 2019 m. lapkričio 3 d. pasibaigusį leidimą gyventi Slovėnijoje ir Kosovo asmens tapatybės kortelę. 2020 m. Slovėnijos institucijos atmetė jo prašymą pratęsti leidimą gyventi Slovėnijoje.

Glaustas prašymo priimti prejudicinį sprendimą pagrindimas

- 6 Nuo atsakymo į prejudicinį klausimą priklauso sprendimas, ar galima leisti išduoti HF Jungtinėms Amerikos Valstijoms dėl iki 2010 m. birželio padarytų nusikalstamų veikų, kuriomis jis kaltinamas 2018 m. gruodžio 4 d. *United States District Court for the District of Columbia* (Jungtinių Valstijų federalinis Kolumbijos apygardos teismas) arešto orderyje, siejamame su 2018 m. gruodžio 4 d. *United States District Court for the District of Columbia* didžiosios prisiekusiųjų žiuri kaltinamuoju aktu.
- 7 Į šį klausimą Teisingumo Teismas 2021 m. gegužės 12 d. Sprendime *Vokietijos Federacinė Respublika (raudonasis pranešimas, Interpolas) (C-505/19, EU:C:2021:376)* nėra atsakęs, nes ši byla skiriasi šiais aspektais: HF nėra Sąjungos pilietis, ir jis nebuvo sulaikytas remiantis Interpolo paskelbta paieška; šioje byloje nagrinėjamas formalus ekstradicijos prašymas, kurį Jungtinės Amerikos Valstijos pateikė Vokietijos Federacinei Respublikai po to, kai HF buvo sulaikytas Vokietijoje remiantis Interpolo raudonuoju pranešimu.
- 8 Pagal dvišales Vokietijos Federacinės Respublikos ir Jungtinių Amerikos Valstijų sutartis teisinė padėtis yra tokia: HF ekstradicija grindžiama Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartimi, siejama su papildoma sutartimi ir antrąja papildoma sutartimi. Jungtinės Amerikos Valstijos pateikė visus dokumentus, būtinus pagal Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties 14 straipsnį.
- 9 Pagal Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties 2 straipsnio 1 dalies a punktą, siejamą su papildomos sutarties 1 straipsnio a punktu, asmuo gali būti išduotas už tas nusikalstamas veikas, už kurias yra baudžiama pagal abiejų valstybių teisę. Veiksmų, kuriais HF yra kaltinamas, baudžiamumas pagal Jungtinių Amerikos Valstijų teisę išplaukia iš, be kita ko, pateiktų federalinių Jungtinių Amerikos Valstijų įstatymų 18 antraštinės dalies 1344, 1349 1963(a), 1962, 1349 straipsnių. Veiksmai, kuriais HF yra kaltinamas, yra baudžiami ir pagal Vokietijos teisę pagal *StGB* [*Strafgesetzbuch* (Baudžiamasis kodeksas), toliau – *StGB*] 129, 303b, 202c straipsnius.
- 10 Asmenį galima išduoti remiantis Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties 2 straipsnio 2 dalimi. Pagal Jungtinių Amerikos Valstijų teisę už nusikalstamas veikas gali būti baudžiama laisvės atėmimo bausme nuo 20 iki 30 metų, o pagal Vokietijos teisę – laisvės atėmimo bausme nuo 2 iki 10 metų.
- 11 Kliūčių ekstradicijai nėra. Be kita ko, – neatsižvelgiant į prejudicinius klausimus – kliūtis ekstradicijai pagal Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties 8 straipsnį nekyla dėl to, kad 2012 m. liepos 6 d. *Okrožno sodišče v Mariboru* (Slovėnija) nuosprendžiu HF jau yra nuteistas dėl dalies nusikalstamų veikų, t. y. dėl iki 2010 m. birželio mėn. padarytų veikų, kurios yra nurodytos nagrinėjamame ekstradicijos prašyme, ir skirtą bausmę jau yra galutinai atlikęs.
- 12 Kaip aiškiai nustatyta nuostatos formuluotėje, *ne bis in idem* principą ekstradicija pažeidžia tik tuo atveju, jeigu baudžiamojon atsakomybėn patrauktas asmuo buvo

nuteistas įsisteisėjusiu prašomosios Šalies – šiuo atveju Vokietijos Federacinės Respublikos – kompetentingų institucijų nuosprendžiu.

- 13 Šios specialios tarptautinės teisės normos neįmanoma aiškinti taip, kad ji apima ir nuosprendžius kitose ES valstybėse narėse. Be to, Vokietijos Federacinė Respublika ir Jungtinės Amerikos Valstijos derybų dėl dvišalės 1978 m. sutarties metu susitarė, kad trečiosiose valstybėse priimti sprendimai nėra kliūtis ekstradicijai.
- 14 Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties 8 straipsniui neįmanoma taikyti minėtojo aiškinimo ir todėl, kad antrojeje papildomoje sutartyje, kuria dvišalė Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartis buvo suderinta su 2003 m. birželio 25 d. Europos Sąjungos ir Jungtinių Amerikos Valstijų susitarimu dėl ekstradicijos, kuris laikomas bendroju susitarimu, nebuvo nustatytos specialios normos, išplečiančios *ne bis in idem* principo taikymą visoms ES valstybėms narėms, ir Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties 8 straipsnis nebuvo pakeistas.
- 15 Be to, pagal *Bundesverfassungsgericht* (Federalinis Konstitucinis Teismas, Vokietija) jurisprudenciją žmogaus teisių srityje kol kas dar nėra paprotinės tarptautinės teisės bendrosios taisyklės, taigi, tarptautinės teisės minimalaus standarto, kuris būtų privaloma tarptautinės teisės norma, kuria remiantis *ne bis in idem* principo reikėtų laikytis ir nuosprendžių trečiosiose valstybėse atžvilgiu.
- 16 Tiesa, kyla klausimas, ar Pagrindinių teisių chartijos 50 straipsnyje, siejamame su Šengeno konvencijos 54 straipsniu, reikalaujama, kad Vokietijos Federacinė Respublika neišduotų HF Jungtinėms Amerikos Valstijoms dėl nusikalstamų veikų, už kurias jis buvo nuteistas *Okrožno sodišče v Mariboru* (Slovėnija) nuosprendžiu, t. y. dėl iki 2010 m. birželio mėn. imtinai padarytų veikų, nurodytų nagrinėjamo ekstradicijos prašymo faktinėse aplinkybėse.
- 17 Pagrindinių teisių chartijos 50 straipsnio, siejamo su Šengeno konvencijos 54 straipsniu, sąlygos yra įvykdytos. Šiose nuostatose nėra remiamasi Sąjungos pilietybe arba valstybės narės pilietybe.
- 18 Pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją Interpolo trečiosios valstybės prašymu paskelbtame raudonajame pranešime nurodyto asmens sulaikymas yra baudžiamasis persekiojimas, kaip jis suprantamas pagal Pagrindinių teisių chartijos 50 straipsnį, siejamą su Šengeno konvencijos 54 straipsniu (žr. 2021 m. gegužės 12 d. Sprendimą *Vokietijos Federacinė Respublika* ([raudonasis pranešimas, Interpolas], C-505/19, EU:C:2021:376). Sprendimas dėl baudžiamojon atsakomybėn patraukto asmens ekstradicijos siekiant perduoti jį trečiajai valstybei baudžiamąjį persekiojimo tikslu irgi laikytinas baudžiamuoju persekiojimu, kaip jis suprantamas pagal Pagrindinių teisių chartijos 50 straipsnį, siejamą su Šengeno konvencijos 54 straipsniu.
- 19 Sprendimas dėl valstybėje narėje sulaikyto trečiosios valstybės piliečio ekstradicijos Jungtinėms Amerikos Valstijoms taip pat yra Sąjungos teisės įgyvendinimas, kaip tai suprantama pagal Pagrindinių teisių chartijos 51 straipsnį.

Tai bet kuriuo atveju susiję su 2003 m. birželio 25 d. Susitarimu tarp Europos Sąjungos ir Jungtinių Amerikos Valstijų dėl ekstradicijos (OL L 181, 2003, p. 27; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 161; toliau – ES ir JAV susitarimas dėl ekstradicijos). Šis susitarimas į Vokietijos teisę buvo perkeltas antrąja papildoma sutartimi, ir todėl taikant teisę reikia atsižvelgti į Pagrindinių teisių chartijoje įtvirtintas pagrindines teises.

- 20 Be to, sulaikymo momentu HF turėjo teisę laisvai keliauti pagal Šengeno konvencijos 20 straipsnio 1 dalį, siejamą su 2016 m. kovo 9 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2016/399 dėl taisyklių, reglamentuojančių asmenų judėjimą per sienas, Sąjungos kodekso (Šengeno sienų kodeksas) (OL L 77, 2016, p. 1) 6 straipsnio 1 dalies b punktu, ir pagal 2018 m. lapkričio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2018/1806, nustatančio trečiųjų šalių, kurių piliečiai, kirsdami išorines sienas, privalo turėti vizas, ir trečiųjų šalių, kurių piliečiams tas reikalavimas netaikomas, sąrašus (OL L 303, 2018, p. 39), 4 straipsnio 1 dalį, nes jam, kaip Serbijos piliečiui, buvo netaikoma pareiga gauti vizą. Taikant teisę, į Pagrindinių teisių chartijoje įtvirtintas pagrindines teises reikia atsižvelgti ir taikant Šengeno konvencijos 20 straipsnį, siejamą su minėtaisiais reglamentais.
- 21 Kyla klausimas, ar tai, kad Pagrindinių teisių chartijos 50 straipsnio, siejamo su Šengeno konvencijos 54 straipsniu, sąlygos yra įvykdytos, reiškia, kad draudžiama išduoti trečiosios valstybės pilietį Jungtinėms Amerikos Valstijoms, kurios nėra nei Šengeno konvencijos Susitariančioji Šalis, nei ES valstybė narė.
- 22 Tiesa, Teisingumo Teismas 2021 m. gegužės 12 d. Sprendime *Vokietijos Federacinė Respublika* (raudonasis pranešimas, Interpolas) (C-505/19, EU:C:2021:376) yra nusprendęs, kad Šengeno konvencijos 54 straipsnis ir SESV 21 straipsnio 1 dalis, siejami su Pagrindinių teisių chartijos 50 straipsniu, turi būti aiškinami taip, kad pagal juos Šengeno konvencijos Susitariančiosios Šalies institucijoms nedraudžiama suimti asmens, nurodyto Interpolo trečiosios valstybės prašymu paskelbtame raudonajame pranešime, išskyrus kai remiantis Šengeno konvencijos Susitariančiosios Šalies arba valstybės narės galutiniu teismo sprendimu nustatyta, kad Šengeno konvencijos Susitariančiojoje Šalyje arba valstybėje narėje dėl šio asmens tų pačių veikų, kuriomis pagrįstas šis raudonasis pranešimas, buvo galutinai baigtas baudžiamasis procesas (žr. 122 punktą).
- 23 Vis dėlto, motyvuodamas savo sprendimą, Teisingumo Teismas toje byloje visą laiką rėmėsi SESV 21 straipsnyje numatyta raudonajame pranešime nurodyto asmens, Vokietijos piliečio, teise laisvai judėti. Būdamas Serbijos piliečiu, HF negali naudotis teise laisvai judėti pagal SESV 21 straipsnio 1 dalį, nes jis nėra Sąjungos pilietis.
- 24 Kita vertus, jis turėjo Šengeno konvencijos 20 straipsnyje numatytą teisę laisvai keliauti. Prejudiciniame klausime prašoma taip pat įvertinti, ar principai, kuriuos Teisingumo Teismas 2021 m. gegužės 12 d. Sprendime *Vokietijos Federacinė*

Respublika (raudonasis pranešimas, Interpolas) (C-505/19, EU:C:2021:376) nustatė dėl SESV 21 straipsnyje numatytos teisės laisvai judėti, galioja ir kalbant apie teisę laisvai keliauti pagal Šengeno konvencijos 20 straipsnio 1 dalį.

- 25 Be to, minėtojo sprendimo dalykas buvo prašymas sulaikyti asmenį remiantis Interpolo raudonuoju pranešimu. Šioje byloje nagrinėjamas formalus ekstradicijos prašymas, pateiktas po to, kai suinteresuotasis asmuo vienoje iš valstybių narių buvo sulaikytas remiantis Interpolo raudonuoju pranešimu.
- 26 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiančio teismo manymu, i prejudicinį klausimą reikia atsakyti taip, kad nagrinėjamomis aplinkybėmis HF ekstradicija į Jungtines Amerikos Valstijas nepažeidžia Šengeno konvencijos 54 straipsnio, siejamo su Pagrindinių teisių konvencijos 50 straipsniu, nes reikia vadovautis tarptautinės teisės reglamentuojamu Vokietijos Federacinės Respublikos įsipareigojimu Jungtinėms Amerikos Valstijoms išduoti baudžiamojon atsakomybėn patrauktą asmenį.
- 27 SESV 351 straipsnio pirmą pastraipą tiesiogiai nėra taikoma, nes Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartis pagal jos 34 straipsnio 2 dalį įsigaliojo tik 1980 m. liepos 30 d., tai reiškia, kad Vokietijos Federacinė Respublika ir Jungtinės Amerikos Valstijos ją sudarė po 1958 m. sausio 1 d.
- 28 Kita vertus, prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas pritaria teisinėje literatūroje reiškiamai nuomonei, kad SESV 351 straipsnio pirmą pastraipą yra taikytina susitarimams, kuriuos valstybė narė yra sudariusi po 1958 m. sausio 1 d., tačiau kurie yra susiję su sritimi, už kurią Sąjunga, įgydama daugiau kompetencijų, tapo atsakinga vėliau, o kompetencijos perdalijimo valstybė narė susitarimo sudarymo momentu objektyviai negalėjo numatyti. Remiantis turimomis žiniomis, Teisingumo Teismas dar nėra priėmęs sprendimo šiuo klausimu.
- 29 Šengeno susitarimas įsigaliojo 1985 m. birželio 14 d., Šengeno konvencija – 1990 m. rugsėjo 19 d., taigi, gerokai vėliau nei 1980 m. liepos 30 d. Į Sąjungos teisės sistemą Šengeno susitarimas buvo integruotas tik 1997 m. Amsterdamo sutartimi, taigi, irgi po 1980 m. liepos 30 d. Tai reiškia, kad 1978 m. ir 1980 m. Vokietijos Federacinė Respublika negalėjo numatyti, kad Europos mastu taikomo *ne bis in idem* principo arba policijos ir teisminių bendradarbiavimo baudžiamosios teisės srityje klausimai atsidurs Europos Sąjungos kompetencijoje.
- 30 Šios išvados nekeičia ir vėlesni pakeitimai, padaryti pirmąją papildoma sutartimi. Viena vertus, pirmoji papildoma sutartis nėra esminis Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutarties persvarstymas, kita vertus, pirmoji papildoma sutartis įsigaliojo dar 1993 m. kovo 11 d., taigi, tuo metu, kada dar nebuvo galima numatyti, kad atitinkamos teisės sritys atsidurs Europos Sąjungos kompetencijoje.
- 31 Antrąją papildoma sutartimi Vokietijos Federacinė Respublika tik į nacionalinę teisę perkėlė ES ir JAV susitarimą dėl ekstradicijos. Joje irgi nebuvo specialiai reglamentuotas *ne bis in idem* principo taikymas Europos mastu. ES ir JAV

susitarimo dėl ekstradicijos 17 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad valstybė gali remtis atsisakymo pagrindais, nereglamentuotais šiame susitarime. Vis dėlto Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartyje jokių papildomų atsisakymo pagrindų nenumatyta – veikiau jame nustatyta ekstradicijos pareiga.

- 32 Kadangi ES ir JAV susitarime dėl ekstradicijos nėra numatytos Pagrindinių teisių chartijos 50 straipsnį, siejamą su Šengeno konvencijos 54 straipsniu, atitinkančios normos, nustatančios *ne bis in idem* principo taikymą Europos mastu, *e contrario* darytina išvada, kad reikia ir toliau vadovautis tokia dvišale ekstradicijos sutartimi, kaip antai Vokietijos ir JAV ekstradicijos sutartis, pagal kurią reikia atsižvelgti tik į nacionalinį *ne bis in idem* principą.
- 33 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas prašo Teisingumo Teismo sprendimą dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priimti skubos tvarka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 107 straipsnį, nes HF šiuo metu yra sulaikytas (SESV 267 straipsnio ketvirta pastraipa), o prejudicinį klausimas susijęs su SESV Trečiosios dalies klausimais.